[Henning Philipsen.]

synes nok, det ville være den rigtige måde at gøre det på; det kan vi diskutere senere hen.

Må jeg dernæst sige noget om boligsikringen. Man skal erindre sig, at i det lovforslag, der ligger her, er der to forhold, som gør sig gældende. Der er for det første det, som vedrører de såkaldte kommunale pensionistboliger set i forhold til de pensionister, som opnår huslejenedsættelse igennem de gældende boligsikringsregler. Dette ændres nu, således at disse pensionister får ens vilkår, uanset hvor de bor.

Men hvad der er nok så væsentligt, er den hensigt, boligministeren har haft i forbindelse med det langsigtede forslag om boligsikring, nemlig at man når dertil, at den, der opnår boligsikring, ikke skal kunne tjene sig ud af den, i den forstand at den normale lønstigning ikke skal betyde, at vedkommende på et eller andet tidspunkt støder hovedet imod det loft, som hedder boligsikring, og så har det andre og betydelig større økonomiske konsekvenser ikke alene på boligsikringsområdet, men også på andre områder. Jeg synes derfor, det er rigtigt, at man gør det på denne facon, og vi vil i den sag meget gerne tilsige vor medvirken.

Dernæst vil jeg beskæftige mig lidt med det ældre private udlejningsbyggeri. Vi har mere end én gang hævdet, at vi ikke vil acceptere generelle huslejeforhøjelser, og det standpunkt står vi ved. Jeg vil også godt føje til, at det er vor opfattelse, at det heller ikke har været boligministerens hensigt at tilstræbe generelle huslejeforhøjelser. Hidtil har ministeren sagt, at det ikke har været hans hensigt, og det bør efter min opfattelse stå til troende. Men vi har til gengæld også sagt, at vi ikke vil vige tilbage for at være med til at angribe privilegier, privilegier hos de mennesker, som bor i de såkaldte palæer, de såkaldte store bygninger, hvor mennesker bor i 8 og 10 værelsers lejligheder og sidder for en leje, som efter min opfattelse simpelt hen er uanstændigt lav. Disse privilegier vil vi meget gerne være med til at angribe, men det betyder ikke i sig selv, at man af den grund indfører generelle huslejeforhøjelser. Når vi har sagt, at vi ikke vil acceptere generelle huslejeforhøjelser, har vi hermed ment, at der ikke burde ske generelle huslejeforhøjelser ud over det niveau, som hedder 1974, og som jo alligevel ville komme på baggrund af 1966-forliget, som jeg og mit parti i hvert fald intet ansvar har for. Disse huslejeforhøjelser vil under alle omstændigheder komme den 1. april 1974, og det ansvar ønsker vi ikke at dele.

Må jeg dernæst vedrørende lejeforhøjelserne i det ældre almennyttige byggeri sige, at det er stadig væk vor opfattelse, at det ikke var nødvendigt at opkræve disse lejeforhøjelser; men all right, vi har accepteret dem, og det har vi gjort på baggrund af, at denne forhøjelse er særdeles beskeden. De gennemsnitlige lejeforhøjelser i forhold til 1966-forliget andrager 10 pct. om året rundt regnet; nu vil de højt regnet komme til at andre 3 pct. årlig i 4 år og dermed færdig. Jeg synes, der er noget ganske væsentligt heri. Vi har opnået i hvert fald en begrænsning her, og det anser jeg for at være en god ting.

Må jeg dernæst vende tilbage til finansieringen. Jeg synes, man skal hæfte sig ved, hvad det er, der sker, når man på baggrund af det forslag, der ligger her, går over til denne form for indeksfinansiering, som nu er foreslået. Det, der sker, er jo ganske enkelt, at man nu for første gang siden 1946 fjerner finansieringen af boligbyggeriet fra det private kapitalmarkeds vilkår — jeg plejer at sige vilkårligheder — at man fjerner finansieringen af boligbyggeriet fra Børsen, at man simpelt hen etablerer en bestemt leje under bestemte forudsætninger til en kurs og til en rente, som staten, dvs. det offentlige, fastsætter. Jeg må dog føje til, at ingen skal hævde — og vi gør det ikke — at vi med denne finansiering har fundet de vises sten, men vi har efter vor opfattelse fundet en anden og en bedre finansieringsform, som nu begynder med det almennyttige byggeri, en finansieringsform, som afgørende bryder med det hidtil kendte, idet den, som jeg sagde, trækkes bort fra det private kapitalmarked. Det vil altså ikke længere i hvert fald for denne sektors vedkommende være Børsen, der bestemmer kursen, og jeg synes, det er en god start.

Må jeg så have lov at føje til, at vi anser ikke disse ting for at være nok, hvis vi skal have det hele op at stå på benene, og her hører jeg gerne boligministerens mening, for vi anser det for at være lige så nødven-